

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **B. T. L.**

proti

žalovanému: **Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, IČO 72050250**
odbor cizinecké policie, sídlem Purkyňova 1907/2, 568 14 Svitavy

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2025, č. j. KRPE-107616-26/ČJ-2024-170022-SV,

takto:

- I. Žalobci se ustanovuje opatrovníkem Mgr. Radka Landsmannová, advokátka, se sídlem Sladkovského 767, 530 02 Pardubice.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

Vymezení věci

- 1. Žalobce napadl žalobou rozhodnutí specifikované v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný rozhodl podle § 124b odst. 1 písm. c), odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění

žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž dobu zajištění stanovil na 30 dnů okamžiku omezení osobní svobody ke kterému došlo dne 20. 11. 2025 ve 13:50 hodin.

2. Žalované rozhodnutí bylo vydáno poté, co byl žalobce dne 20. 11. 2025 kontrolován hlídkou Oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje v rámci pobytové kontroly prováděné v souladu s § 167 odst. 1 písm. d) zák. o pobytu cizinců, a to na adrese X, přičemž na výzvu k prokázání totožnosti a předložení oprávněnosti k pobytu na území České republiky prokázal žalobce svoji totožnost předložením cestovního pasu Vietnamu, který není opatřen žádným platným vízem či povolením k pobytu ani otiskem přechodového razítka. Žalobce nepředložil žádné platné oprávnění k pobytu na území České republiky. Dále bylo lustrací na místě kontroly zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob na území České republiky se záznamem od 23. 7. 2025 do 31. 12. 2025, neboť mu bylo Krajským ředitelstvím policie Karlovarského kraje dne 16. 5. 2025, č. j. KRPK-4617-39/ČJ-2025-190022) uloženo správní vyhoštění, které nabylo právní moci dne 23. 7. 2025, když odvolání žalobce bylo zamítnuto rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23. 7. 2025, č. j. CPR-19971-3/ČJ -2025-930308-V248, jehož zákonnost byla k žalobě žalobce přezkoumána Krajským soudem v Plzni, který žalobu odmítl usnesením č. j. 17 A 53/2025 - 23 ze dne 8. 10. 2025. Podle záznamů v informačních systémech žalobce v minulosti opakovaně porušoval veřejný pořádek na území České republiky (trestní příkazy Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 26. 1. 2015, č.j. 7 T 3/2015 – přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, ze dne 25. 6. 2016, č.j. 7 T182/2015, ze dne 19. 6. 2017 – přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, č.j. 2 T 76/2017, trestní příkaz Okresního soudu v Pardubicích ze dne 10. 11. 2023, č.j. 1 T 189/2023 – přečin omezování osobní svobody).

Žaloba a vyjádření žalovaného

3. Žalobce předně namítal, že žalovaná před vydáním žalovaného rozhodnutí dostatečně neposoudila možnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil především, že je dostupný na adrese nahlášeného bydliště X, kde byl kontrolován policejní hlídkou a dále, že by se podrobil povinnosti hlásit se osobně Policii České republiky ve stanovené době.
4. Žalobce má za to, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nezjistil skutkový stav věci v rozsahu nezbytném k vydání zákonného rozhodnutí v souladu se zásadami uvedenými v § 2 téhož zákona. Zejména žalobce sporuje závěr žalovaného ve vztahu k ohlašovací povinnosti, že nemůže jeho tvrzení ověřit, a proto ho nemůže brát v potaz. Odmítá rovněž odůvodnění žalovaného postavené na závěru, že žalobce nemá finance na vycestování do Vietnamu.
5. Dále žalobce namítal, že žalované rozhodnutí dostatečně nezohledňuje jeho individuální okolnosti, neboť není reflektována zvláštní zranitelnost jeho osoby vyplývající z jeho věku, žalobci je 71 roků a trpí zdravotními potížemi, astmatem a dnou. Dle žalobce je proto rozhodnutí postiženo vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce má za to, že splňuje znaky zranitelné osoby ve smyslu § 2 odstavec 1 písm. i) zák. č. 326/1999 Sb., o azylu

(dále jen „zákon o azylu“), neboť je osobou starší 65 let se zdravotním postižením nebo vážným onemocněním. K tomu doplňuje, že na něj jako na zranitelnou osobu musí být nahlíženo i podle zákona o pobytu cizinců, byť tento zákon sám takovou kategorii osob nezná. V této souvislosti žalobce odkázal na čl. 3 odst. 9 Návratové směrnice a na případ Yoh-Ekale Mwanje proti Belgii, stížnost č. 10486/10, rozhodnutí ESLP ze dne 20. 1. 2011, kde ESLP konstatoval nelidské a ponižující zacházení v souvislosti se zhoršováním zdravotního stavu cizinky v detenčním zařízení. Dále žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) č. j. 7 Azs 471/2019–60 ze dne 21. 5. 2020 a č. j. 5 Azs 223/2017 - 27 ze dne 14. 11. 2017, podle kterých má být věnována pozornost zvláštní zranitelnosti osob i při rozhodování o zajištění cizince. Žalobce přitom doplnil, že v detenčním zařízení se jeho *zdravotní a psychický stav zhoršil*. Žalobce má přitom na uvedené adrese blízké příbuzné (děti a vnoučata), kteří se o něj mohou postarat.

6. Dále žalobce však výslovně uvedl, že *se nebrání návratu do Vietnamu a chtěl by tam odjet*, ale v České republice má závazky, které musí ukončit, jako např. živnostenské oprávnění k podnikání. *Po vyřízení této povinnosti by vůči České republice by žadatel vycestoval do Vietnamu.*
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí pro nezákonnost zrušil.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž platí, že vyjádření žalovaného není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Ads 435/2019 – 34, bod 10; ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018 – 31, bod 34; ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/2019 – 49, bod 15; ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 – 56; ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 174/2015 – 45). Teprve a až v druhé řadě, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné, reaguje soud i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020 – 41, bod 9).
9. Krajský soud proto toliko rekapituluje, že žalobce dle žalovaného neskýtal žádné reálné záruky, že by plnil zvláštní opatření v případě jejich uložení, naopak byla zde reálná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí správního vyhoštění. Žalovaný zdůraznil, že žalobce opakovaně dobrovolně nevycestoval z území České republiky a ostatních států Evropské unie, a to nejprve po ukončení svého trvalého pobytu a následně po pravomocném uložení správního vyhoštění a po dobu 2 let neplnil povinnost nahlásit bydliště Policii České republiky a pobýval nikoli v bytovém prostoru, ale v živnostenské provozovně, kdy jeho pobyt policii nebyl znám. Dále není bez významu, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy v rovině trestněprávní. Žalovaná proto odmítá, že by postupovala v rozporu s ustanoveními § 2 a § 3 správního řádu. Pokud jde o tvrzenou zranitelnost osoby, kdy žalobce tvrdí, že mu je 71 roků a trpí astmatem a dnou, pak žalovaný odkázal na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, kde se zdravotním stavem žalobce a jeho rodinnými vazbami v České republice zabývá a posoudil rovněž takzvanou zranitelnost jeho osoby, přičemž dospěl

k závěru, že zdravotní problémy žalobce nijak neomezují, což je prokázáno i tím, že žalobce vykonával samostatnou výdělečnou činnost spočívající v prodeji potravin a jiného zboží, přestože nedisponoval potřebným povolením.

10. Možností vycestování se zabýval správní orgán i v rámci samotného řízení o správním vyhoštění a stejně tak následně Krajský soud v Plzni při přezkumném soudním řízení. Žalovaná tedy uzavřela, že žalobce opakovaně porušuje právní předpisy České republiky, nerespektuje rozhodnutí o vyhoštění, nemá sjednáno zákonné pojištění a na základní obživu si vydělává nelegální prací, neboť není držitelem živnostenského oprávnění a nikde není hlášen k pobytu. V České republice nemá vybudováno ekonomické zázemí. Žalobce si přitom byl svého nelegálního pobytu vědom. Neexistence hlášeného pobytu žalobce poukazuje rovněž na to, že žalobce není nikde vázán a že je pro něj jednoduché změnit své místo pobytu a skrývat se či se jinak vyhýbat dosahu správních orgánů.
11. Žalovaný doplnil, že dne 11. 12. 2025 bylo zajištění žalobce ukončeno a bylo realizováno jeho vyhoštění do Vietnamu.

Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), a to bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, je cizinec povinen: *pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.*
Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je*

- a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
- b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
- c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
- d) *povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*

14. Podle ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců: *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že*

- v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit, nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
15. Podle ust. § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců: *[p]olice v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy vycestování cizince, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem vycestování je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
 16. Podle věty první ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.*
 17. Vzhledem k tomu, že žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, zabýval se touto námitkou krajský soud přednostně, neboť případná nepřezkoumatelnost by napadené rozhodnutí bez dalšího vylučovala z věcného přezkumu. Krajský soud po posouzení napadeného rozhodnutí však dospěl k závěru, že není nepřezkoumatelné, z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil (k tomu viz dále). Rozhodnutí je řádně odůvodněno a je dostatečně srozumitelné.
 18. Otázkou posouzení žalobce jako osoby zranitelné se žalovaný výslovně zabýval na str. 7 žalovaného rozhodnutí, když dospěl k závěru, že „žalobce nepatří do některé ze skupin zranitelných osob ve smyslu článku 21 směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v případě účastníka řízení se jedná o samostatného muže v důchodovém věku, který ač se dlouhodobě léčí s dnou a astmatem, tak ho tyto zdravotní problémy nijak neomezuují, aby na území české republiky vykonával samostatnou výdělečnou činnost spočívající v prodeji potravin a jiného zboží, přestože k tomu nedisponuje potřebným povolením.“ Dále se žalovaný dostatečně na str. 7 a 8 žalovaného rozhodnutí vyjádřil k vazbám žalobce v zemi původu: „Vazby účastníka řízení k zemi původu nejsou zpřetrhané takovým způsobem, aby bylo jeho zpětné začlenění do tamní společnosti nemožné. Uvedl, že v případě návratu do Vietnamu, se obrátí na svou starší sestru a synovce, u kterého předpokládá, že bude bydlet. Se svými příbuznými ve Vietnamu je také v pravidelném kontaktu přes internet, ostatně v České republice nemá vytvořené žádné vlastní bytové rodinné a sociální zázemí, a pokud tyto okolnosti nejsou a nebyly překážkou v jeho integraci v České republice, potom nemůžou být překážkou ani v jeho zpětné integraci ve Vietnamu, tedy ve státě, jehož je doposud státním příslušníkem. Současně nelze též nezmínit, že účastník řízení i nadále hovoří a píše pouze vietnamsky a že veškerá řízení s jeho osobou byla vždy vedena za přítomnosti tlumočnicka do vietnamského jazyka, tedy dle názoru správního orgánu si proto účastník řízení nevytvořil žádné významné a rozhodující rodinné kulturní a sociální vazby které by byly anebo potenciálně mohou být překážkou v jeho umístění do zařízení pro zajištění cizinců a v následné realizaci správního vyhoštění do země původu.“
 19. Za daného stavu věci nelze než uzavřít, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a v namítaném rozsahu dostatečně odůvodněné. V této souvislosti je také nutné zmínit, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mu mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016–24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017–35).

20. Krajský soud zdůrazňuje, že není pochyb o tom, že zajištění představuje mimořádný institut cizineckého práva. Uložení zvláštních opatření má v systému návratových opatření nepochybně přednost před zajištěním cizince. Tato priorita však není bezbřehá ani automatická. Aplikace zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců přichází v úvahu pouze tehdy, existuje-li reálný předpoklad jeho účinnosti, tedy pokud lze důvodně očekávat, že cizinec bude schopen a ochoten plnit povinnosti z něj plynoucí. Zvláštní opatření nemůže být v konkrétním případě vydáno jako formální alternativa, která by postrádala faktickou vymahatelnost.
21. Žalovaný v dané věci přesvědčivě a konkrétně vyložil, proč shora uvedený předpoklad aplikace zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců u žalobce není dán. Žalobce na území České republiky postrádá jakékoli dlouhodobé a stabilní pobytové, sociální či ekonomické zázemí, z něhož by bylo možno dovodit, že se bude zdržovat na nahlášeném místě pobytu nebo plnit ohlašovací povinnost.
22. Žalobce v době kontroly policejní hlídkou pobýval, což v žalobě opomenul, v prostorách určených k obchodní činnosti, nikoliv k ubytování. Žalobce pobýval bez ohlášení místa pobytu na území České republiky po dobu dvou let. Vedle toho žalobce se svými dvěma syny, kteří žijí na území České republiky, nemá těsnější vztahy a ani oni ani jiná osoba nenabídli ubytování žalobce či složení finanční záruky. Uvedené skutečnosti svědčí o dlouhodobě laxním přístupu žalobce k jeho pobytovým povinnostem a objektivně vylučují závěr, že by v jeho případě bylo možno spoléhat na účinnost zvláštních opatření.
23. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně uvedl, že předchozí chování žalobce (viz shora uvedené trestní příkazy – přečiny maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, přečin omezení osobní svobody), nikterak neskýtá záruku k tomu, že by žalobce vyčkával přípravy k realizaci vyhoštění, resp. k dobrovolnému vycestování. S tímto skutkově odůvodněným závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje. Jak přitom vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, body 35-43, nebo ze dne 8. 3. 2017, č. j. 10 Azs 26/2017), ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince nelze přistoupit, pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit. Ve věci žalobce je s ohledem na jeho nelegální pobyt po dobu dvou let zjevné, že se nejednalo o věc, kdy by bylo možno rozumně vyhodnotit použití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců jako efektivní.
24. Tedy krajský soud shrnuje, že po zhodnocení osobních, majetkových a rodinných poměrů žalobce žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když neuložil žádné ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a rozhodl o zajištění žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 41), přičemž krajský soud připomíná, že finanční záruka v průběhu správního řízení nebyla ani nabídnuta, žalobce sám uváděl, že nemá dostatek finančních prostředků na cestu do Vietnamu. Soud přitom nemá pochybnosti o tom, že žalovaný z důvodu reálné nemožnosti použít zvláštní opatření musel přistoupit k zajištění žalobce, neboť ten

svým dlouhodobým postojem (viz shora citované trestní příkazy) jasně ukazuje, že nerespektuje právní řád České republiky.

25. Pokud šlo o další stěžejní žalobní námitku, a to o nutnost posuzovat žalobce jako osobu zranitelnou ve smyslu Návratové směrnice, pak žalovaný v souladu se skutkovým stavem věci uzavřel, že není důvod takto pohlížet na žalobce, neboť se jedná o samostatného muže důchodového věku (71 let), který sice trpí astmatem a dnou, avšak tyto zdravotní problémy ho nijak významně neomezují v běžném způsobu života. To je zřejmé z toho, že žalobce vykonával bez povolení na území České republiky podnikatelskou činnost spočívající v prodeji potravin a jiného zboží (živnost ukončena 30. 9. 2023). Pouhé obecné konstatování okolnosti, že se v průběhu zajištění jeho zdravotní a psychický stav zhoršil, nemá zásadní vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí, nadto již bylo zajištění žalobce ukončeno. S ohledem na uvedené, nejsou v žalobě obsažené odkazy na shora uvedená soudní rozhodnutí ve věci žalobce relevantní; jednalo se o skutkově zcela odlišné případy.
26. Pokud jde o případnou překážku vycestování žalobce do země původu ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, tak k ní se žalovaný rovněž vyjádřil na str. 8 napadeného rozhodnutí, když žalovaný neshledal, že by žalobci v případě jeho návratu do země původu hrozilo nebezpečí ohrožení života či jiného nelidského zacházení. Krajský soud ze správního spisu ani z tvrzení uplatněných žalobcem rovněž takovou překážku vycestování neshledal. Naopak, žalobce sám v žalobě sdělil, že po vyřešení jeho podnikání, přitom dle žalovaného žalobce není držitelem živnostenského oprávnění a žalobce neprokázal opak, chtěl odcestovat do Vietnamu. Za této situace je tedy zřejmé, že žalobci ani z jeho pohledu nehrozí ve Vietnamu jakákoli újma relevantní z hlediska existence překážky vycestování. Naopak jak již uvedeno shora, žalobce se hodlá spojit s rodinou svojí sestry a synovce.
27. Pokud jde o dobu zajištění na 30 dní podle § 124b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pak dle soudu je uvedená doba dostatečně skutkově odůvodněna, ostatně zajištění již bylo ukončeno a vyhoštění žalobce bylo realizováno.

Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud tedy shrnuje, že shora uvedené rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění bylo vydáno v souladu se zákonem a respektovalo individuální okolnosti případu žalobce, tedy bylo vydáno v souladu s čl. 8 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje osobní svobodu jednotlivce, neboť zákonné podmínky zajištění byly splněny. Krajský soud proto vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalované jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, čj. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

30. Vzhledem k tomu, že bylo již realizováno vyhoštění žalobce do Vietnamu, přičemž soudu není znám aktuální pobyt žalobce, ustanovil soud žalobci podle § 64 s. ř. s. ve spojení s §29 odst. 3 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, opatrovníka k ochraně jeho procesních práv. O odměně ustanoveného opatrovníka bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. prosince 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně